

BUTILETI D' INFORMACIO CATALANA

Novembre del 1961.

Ap. Nal. # 14.81.

Bogotà. Rep. Colòmbia.

E d i t o r i a l . - Iniciem, en aquest mes de novembre del 1961, el nostre t e r c e r any de vida.

Manifestem, amb claredat, que estem satisfets de la nostra tasca, que es sencialment ha servit per a una unió més estreta dels catalans de Co- lòmbia i una major difusió dels punts de vista que defineixen la nostra Nacionalitat Catalana.

Ens caldria més contacte amb els lectors, en el sentit de crítica i comentaris ; també conèixer adreces noves i que hi hagi interès en què cada català rebit el "Butlletí" que, d'altra banda, es tramet gratuïtament, si bé demanem a tothom que col.labori en el sosteniment de COMUNITAT CATALANA DE COLOMBIA.

Donem les gràcies, especialment de fora de Bogotà, per les seves aportacions, que enguany han estat més importants que el passat 1960.

Trobem del tot encertat el següent article que retallem de GERMANOR, Revista dels Catalans de Xine i que ens ha arribat ara :

EL REGIM DE DEFENSA

Tant a l'interior com a l'exterior hi ha catalans que s'imaginen que l'actual règim espanyol és susceptible d'evolució. Adhuc alguns afirmen, guiats per signes externs - hom "permet" de parlar el català, hom "permet" de ballar sardanes -, que l'evolució va produint-se. Error greu!

Aquests catalans confonen l'evolució amb el gastament o, pitjor encara, amb el reblaniment, amb la putrefacció que tot ho estava.

Però l'estructura interna del règim segueix intacta. El poder es manté per dret de conquesta. I segueix intervenint la consciència i el pensament dels ciutadans i segueix perseguint, sinó amb més violència, més arterament, Catalunya.

El que ha fet canviar el panorama, el que ha introduït una certa millora en la situació, el que en suavitza l'agressiva intolerància és un altra factor. És que abans el règim només tenia un adversari : a Catalunya el "rojo separatista" ; als altres llocs, el presumpte comunista enemic de l'ordre i de la civilització. Avui s'han dil.luit aquestes en telequies, i el règim es troba davant d'una altra realitat. Perduren els antics i més autèntics adversaris, tant si són vells com morts, car els morts també compten per a la lluita i han aparegut adversaris nous. Són els "falangistas" de bona fe - si és que hom pot admetre la bona fe en els "falangistas" - que se senten burlats o desplaçats ; són els promotors de la "revolució nacional", penedit de la inutilitat de la catàstrofe. No és el crit de cap foll, el d'aquell "falangista" que en una cerimònia pública afirmava : " Franco es un traïdor!". És el crit del desengany. És el crit d'una consciència treballada, ressó de moltes veus.

≡ segueix -